

Καλλιτέχνης Πιερότος.

(Γελοιογραφία ὑπὸ Λεων. Γεωργιάδου)

Φωτογραφία Κ. Κόνσολα

μενος, τῆς Ἡοῦς τὴν δειλὴν, τὴν παρθενικὴν ἐμφάνισιν καὶ εἶδα τὸν ἰδρώτα ῥὰ στάζῃ ἀπὸ τόσα χαριτωμένα μέτωπα καὶ τόσα στήθη ἀπηνδισμένα καὶ τόσα χεῖλη στεγνὰ καὶ τσόνους βοστρύχους ἐπαρυστάτας, ἐμειδίασα εἰρωνικώτατα καὶ εὐχαριστήσας τοὺς οἰκοδεσπότας διὰ τὸ θέαμα τὸ ὅποιον μοῦ παρέσχεον ἐρρίθην εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὅποιαν ἠγάγε το ροδόστεφές γαλάκτωμα τῆς αὐγῆς καὶ ἀπορρίπτων τὴν ξεβαμένην προσωπίδα μου ἐζήτησα τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὑπερήφανον καὶ κυρίαρχον ἀλήθειαν, εἰς τὴν προπομπὴν τὴν χροκόπεπλον τοῦ Αἰωνίου Βασιλέως, περὶ τὸν ὅποιον ὡς Μαινὰς, ὡς Βαχχίς οἰστρήλατος περιστρέφεται εἰς ἓνα ἀτελεύτητον χορόν, ἀλλὰ χωρὶς καβαλιέρον, ἢ ἁμαρτωλὴν αὐτὴ γεροτοκόρη, τὴν ὅποιαν ἡ Γεωγραφία ὀνομάζει Γῆν...

Μία ἀπὸ τὰς ὡραιότερας μου ἀναμνήσεις τῶν Παρισίων εἶνε μία Ἀγγλίς ἡ Φοῦλλερ — τὸ θαῦμα τῆς χάριτος καὶ τῆς ὀρχήσεως. Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἐντός τοῦ περιβάλλοντος τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως εἰς ἐν περιπτερον, τὸ ὅποιον προχείρως εἶχε στήση. Καὶ τὴν εἶδα μεταμορφωμένην, γαρταστικὴν, χορεύουσαν, πετώσαν, συστρεφόμενην, καὶ εθαύματα τὸ βλέμμα, τὰ χεῖλη,

τὰ στήθη, τὴν κόμην, τοὺς πόδας, τὴν ἀνταρσίαν τῶν μυόνων, τὴν εὐπειθειαν τῆς σαρκός, τὴν οἶον εἰ ἀποσύρῳσιν τῶν ὀστέων, τῶν καμπύλων κινήσεων τὴν ἀνέφικτον γοητείαν, τοῦ στροβίλου τὴν αἰθερίαν πτῆσιν. Καὶ τὴν ἐφαρτάσθην αἰφνης ὡς μίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὡς μίαν Ἀρναδα ῥέμψην, ὡς μίαν Νηρηίδα. Ἡ ἀρχαία παράδοσις ἐνεσαρχοῦτο τελείως ἐν αὐτῇ. Τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ εὐφάνταστον καὶ εὐεπίφορον ἐεδύετο σάρκα. Καὶ ἔφυγα ἀπὸ τοῦ θεατρῶντος μετὰ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν τοῦ ἀρχαίου καλλίου καὶ τῆς ἀρχαίας ζωῆς.

Ἡ δαιμονία ὀρχηστρίς δὲν διέφυνε τοὺς ἑλληνικοὺς ἐκείνους πόθους. Τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τῆς κατερόνησε ποῦ ἐνεπύρχεν ὁ θρίαμβός της, καὶ ἡ ἰδιοφυΐα τῆς ἐξεχύθη ἀκράτητος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλλ. ἀναπαράστασιν. Καθιέρωσε νέον εἶδος τέχνης, τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς χορούς, τοὺς ὁποίους καὶ χορεῖται τῶρα κατὰ τὴν περιόδειαν τῆς εἰς Ἀμερικὴν, Λορδίνον καὶ Βιέννην. Ἡ Φοῦλλερ μετὰ τοὺς χορούς αὐτοὺς κατέστη ἡ μεγάλη sensation τῶν Ἀμερικανικῶν αἰθουσῶν τῶν ἐκατομμυριοῦχων.

Τοὺς ἀρχαίους ἑλλ. χορούς ἡ Φοῦλλερ ἐσπούδασεν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀγγείων καὶ ἐξ ἀναγνώσεως τῶν ἀρχαίων κλασικῶν. Χορεῖται τὸν Θεόκριτον καὶ τὸν Ὀβιδίον, ἀναπαριστῶσα καθ' ὅλα τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ὀρχησιν. Χορεῖται δὲ γυμνόπους, δεικνύουσα πόσον ἐκτραστικὸς δύναται ῥά εἶναι ὁ ἀνθρώπινος ποὺς καὶ πόσον βάρβαρον εἶναι ῥά ἐγκλείεται εἰς ἄχαρι ὑπόδημα. Αἱ Βαχχίδες τῶν ἀρχαίων ἀγγείων καὶ αἱ Ταραγδαὶ κόραι ἀναβιοῦσιν ἐν τῇ ὀρχήσει τῆς μῆς Φοῦλλερ, ἡ δὲ θεὰ τῶν ἀρχαίων τούτων ὀρχήσεων ἐμποιεῖ τοιαύτην ἐντύπωσιν οἷαν οὐδέ τις τῶν νεωτέρων χορῶν. Ἀγνώστον ἂν ἡ νεώτερα ὀρχηστρίς χορεῖται τὸν βαχχικὸν χορόν, τὴν πυρρίχην καὶ τὸν χορδακα, τὸν ὅποιον πόσον ἀγαπᾷ ὁ Λουκιανός.

Οὐδέποτε ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιστήμη παρέσχεον ἐρμηνείαν τόσον τελείαν ὅσον ἡ μικρόσωμος ὀρχηστρίς, ἥτις τὴν ὀρχησιν θεωρεῖ, ὡς λέγει, τοῦτ' αὐτὸ θρησκεῖαν.

Τὸ ἀτυόπλοισιν ἦτο ἔτοιμον ῥ' ἀναχωρήσῃ. Τὸ τρίτον σφύριγμα κλανθιμρόν, βραχνρόν, ὡς ῥὰ τὸ ἔπνιγε καρεῖς ὑπόκωφος Ἀγγιμός, μᾶς ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου μας, ὁ ὅποιος ἔφηνε μακρὰν, διὰ τὰ ὑπόδονα μέρη, ἀποῦ ἄφηνε ἐδῶ, διὰ παρτός, τὴν καρδίαν του, τὴν ψυχὴν του. Μετὰ τὰ δάκρυα τὰ ἀγνά, τὰ ἀδαμάντινα ἐρρίφθημεν ὅλοι ἔπειτα οἱ φίλοι του εἰς τὴν λέμβον, ἐνῶ αὐτὸς ἐπάρῳ εἰς τὴν κοπαστὴν, ἀπομονωθεὶς, ἐβύθισε τὴν ὥραιαν, τὴν ξανθὴν, τὴν ὡσεὶ μάρτυρος ὠχρὰν κεφαλὴν του εἰς τοὺς βραχιονάς του καὶ ἔκλειε τὸν χωρισμὸν καὶ ἔσειετο ὁλόκληρος, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀνασυνθεῖσαν ἀγκυραν ἐπιπτον ἐπὶ τῆς θαλάσσης οἱ τελευταῖοι σταλαγμοὶ τοῦ ὕδατος. Καὶ ἡ λέμβος ἔφηνε, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἐπλημμύριζαν τὸν φίλον μας καὶ μακρὰν ἐν πρῶτον φῶς, φῶς ἐλπίδος,